

kunnen nieuwe leden worden toegelaten, er kan geleerd worden. De 'talenten' ontwikkeld kunnen worden. Het is niet langer nodig de seksuele overwinning en er kunnen manieren worden ontwikkeld die, geleidelijk, tot gevolg hebben dat niemand hun gezamenlijke talenten nog in twijfel kan trekken.

hier heeft de science fiction een sterke verwijzing gereed naar de wetenschap in de betekenis van sociaal historic en constructie.

Het gaat er niet om of parapsychologie er bestaan, maar om in science fiction te gaan waarom de wetenschap niet innoverend is wanneer er sprake is van mensen. De eis van bewijsvoering is ept een kritische, zelfs polemische omgeving, maar dat wat we elektronen, bacteriën, atomen hebben genoemd, staat volkomen onverschillig tegenover het wantrouwen van de experimentele onderzoekers, tegenover hun bekommernis om verschil te maken tussen feit en artefact. Maar dezelfde kritische omgeving ontpopt zich als bedreigend en destructief wanneer het gaat om een paard of een mens. Zelfs leverans is dom geworden in de mis-en-scène van de wetenschappen. Hij werd ondervraagd als een automaat, en hij is gaan antwoorden als een automaat... het apparaat van Maffrey heeft geen ander effect dan een geruststellende omgeving te creëren, waarin het verschil ontwikkeld kan worden in plaats van te worden gesommeerd zich op te dringen, dat wil zeggen, zich in staat te tonen de seksuele overwinning.

het succes dat een experimenteel bewijs is, wordt een gif zodra dat wat bewezen moet worden iets is dat ondervonden en ontwikkeld moet worden, en vertrouwen nodig heeft in plaats van wantrouwen.

Dit gebeurt wanneer de wetenschappen vergeten dat de vraag die seksualiteit kan worden gesteld in een laboratorium ("bestaat dit elektron niet ten aanzien van elk onderzoeksobject kan worden gesteld. En hier dient zich een nieuwe verbindingssteek, *stite*, aan: het belang van de vraag 'bestaat er te'?

In *The Mists of Avallion*, van Marion Zimmer Bradley, gaat het om wat we 'et bestaan' noemen. Morgane, afstammeling van

LEXI ON

WOO SUK WANG EN SNUPPY

SNUPPY De Zuid-Koreaanse wetenschapper Woo Suk Wang slaagde er in 2005 als eerste in om een hond te klonen: Snuppy. De eerste drie letters van zijn naam verwijzen naar de plek waar hij ter wereld kwam, de Seoul National University. Het klonen van honden geldt als zeer moeilijk omdat het erg ingewikkeld is om aan genoeg onbevruichte, rijpe eicellen te komen. Voorlopig is de techniek weinig efficiënt. De onderzoekers plantten ruim duizend embryo's in bij 123 draagmoeders. Slechts drie werden er zwanger, eentje kreeg een miskraam en één puppy stierf drie weken na de geboorte. Met Snuppy erbij zijn er nu, zover gekend, twaalf zoogdieren gekloond: hond, schaap, geit, rund, muis, paard, varken, konijn, kat, rat, ert en muilnier.

Keltische priesters, ziet haar wereld verdwijnen terwijl in Engeland het christendom zich tot taak stelt de oude cultus uit te roeien. Ze vertelt op haar manier het verhaal dat geassocieerd wordt met Arthur en de ridders van de tafelronde, en slaagt erin de vervreemdende indruk te scheppen dat het originele verhaal, waarin Morgane een kwade heks is, slechts de christelijke versie is, de versie van het einde die er niets van begrepen, die dat is de waarheid te doen triomferen terwijl ze een wereld vernietigden. En in dat opzicht is het science fiction. Geschiedenis is ook een wetenschap, en de science fiction is hier *stite*, vastgenaaid, aan de wetenschappelijke geschiedenis. Ze stelt onze geschiedenis bloot aan risico, een geschiedenis die door de overwinnaars is geveren, met de uitgangspunten van de overwinnaars.

Wanneer een godsdienst een andere godsdienst ontmoet, kunnen we normaliter een strijd tussen twee waarden verwachten. Wie krijgt de maat, de god van de christenen of deze godin? Maar wat hier in scène wordt gezet, zijn eerder twee relaties tot de waarheid, tot het goddelijke. De godin eist niet dat ze geëerd of aanbeden wordt, ze is niet geassocieerd met een waarheid die zij tegen vergissing keert, tegen de valse goden. Ze bestaat voor en die de weg weten te vinden, die zij tot haar weten te richten. Daarom weet Morgane dat het eilige eiland van Avallion in de nevelen zal verdwijnen, onbereikbaar zal worden voor de mens, en dat de god van de christenen zal regeren. Niet omdat hij de ware god is, maar omdat hij de nodige bruutheid met zich meebrengt, de maat van de oorlog tegen de illusies, die versuurt en vernietigt wat het de godin mogelijk maakte voor de mens te bestaan. Dit verhaal heeft bijzonder veel indruk op me gemaakt. Het heeft me doen begrijpen waarom mijn belangstelling voor science fiction in de eerste plaats was gericht op werken die door vrouwen zijn geveren. Vrouwen interesseren zich voor de vraag 'Wat is er met

ons gebeurd?', omdat deze direct verband houdt met de vraag 'Wat zouden we kunnen worden, waartoe zouden we in staat zijn in een andere wereld?' Vrouwen hebben geen enkele reden om te respecteren wat onze wereld als 'normaal' definieert. Hetzelfde geldt voor het idee dat het type vooruitgang dat samenhangt met wetenschap 'normaal' is.

het was in *The Mists of Avallion* dat ik geconfronteerd werd met een manier om het mogelijke te denken die de tegenstelling tussen realiteit en science fiction in vernietigende naïviteit verandert; onze naïviteit die de waarheid definieert aan de hand van haar vermogen om science fiction te vernietigen. De godin is werkelijk, in die zin dat ze denken en voelen mogelijk maakt, en toeft ze niet de maat om zich te doen gelden tegenover de seksuele. Ze bestaat voor en die weten hoe ze haar kunnen oproepen, hoe ze zich tot haar kunnen richten.

En in dit geval is de science fiction inderdaad verbonden met de realiteit. De roman van Bradley is niet los te denken van wat zij in die tijd in de Verenigde Staten afspeelde. Marion Zimmer Bradley was ingewijd in de cultus van de godin, en ze heeft ertoe bijgedragen de godin van Morgane terug te roepen voor de vele strijdende vrouwen die zij tegenwoordig heksen noemen.

heksen die niets te maken hebben met de duivelse wetenschappen uit de christelijke verbeeldingswereld, maar veel meer met de feministische beweging en met anarchistische en geweldloze vormen van strijdvoering.

Ze hebben het niet nodig te bewijzen dat 'de godin bestaat', wat voor en telt zijn de manieren om te worden, de ervaringsveranderingen die kunnen worden ontwikkeld, waarmee geëxperimenteerd kan worden, dankzij haar.